

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 467. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019880576/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

men han tog sig strax sammen: det gik dog ikke an at vise sin Angst og heller ikke at spilde de kostbare Minuter. Formodentlig har det ikke været Andet end den sædvanlige Dryppen, maaske lidt stærkere end ellers, trøstede han sig, eller kan hændte Pilatus har skabet sig paa en ny Maade. Christian er jo ikke langt fra at tro, at den Skinbarlige selv stikker i Dyret.

Og han gik op ad Trappen med faste Skridt — ikke just saa meget et Udslag af hans Heltemod, som fordi han nødig vilde have det altfor lydhørt. Der var usædvanlig stille; Mølløværket knirkede kun ganske dæmpet. Men da han kom til Broloftet, hørte han tydelig den Lyd, som han havde ventet; — han tørrede med Ærmet den kolde Sved af sin Pande. Naa, der var jo ikke noget videre i det! det havde næsten været mere foruroligende, hvis det ikke havde dryppet oppe paa Kværnloftet.

Jeg vil gaa hurtig over Loftet og ikke se mig om, tænkte han, idet han steg videre. Ikke desto mindre standsede han et Øieblik midt paa Trappen for at pudse Lyset. Hans Hoved var næsten i Høide med Kværnloftets Gulv, og han hørte nu Drypningen tydeligere — det lød fælt! — han havde ikke tænkt sig det saadan.

Nu var han deroppe. Det velbekjendte Rum med Kværnene — Melkar og Sækkeborde — med

de mastelignende Gaffer — det lave Loft midtveis, de nedhængende Tove, Kornbjerget ligefor Trappen og Sækkehobene dæmrede og skumrede foran ham med blege Lysflader og uigjennemsigtige Slagskygger. — Det forekom ham mindre end ellers, der var jo kun faa Skridt hen til Døren. Kun den nærmeste Kværgaffel dreiede sig tøvende, som om den hvert Øieblik kunde gaa istaa.

Neppes havde han set dette, før Lyset gik ud, skjøndt der var ganske luftløst. Ikke det ringeste Pust af Træk følte han paa Ansigtet; derimod gik der bagfra en kjølig Strøm gennem Haaret paa ham. Maaske var det kun hans Haar, der »reiste sig« — Benene rystede under ham. Han traadte hurtig et Par Skridt frem, snublede over en Rulle Tov og faldt om paa et Par Sække. I det samme hørte han tæt ved sig og tilvenstre, modsat den Kant, hvor det dryppede, en sagte Hvirken og undertrykt Latter. Det var ligesom om Alt stod stille i ham; han havde kjendt Lises Stemme; den anden var sagtens Jørgens, men Lises var ikke til at tage feil af.

Et Lyn, der syntes at lukke op for hele den Himmelegn, til hvilken Døren stod aaben, lod Kværnloftet dukke ud af Mørket og staa et Øieblik dirrende med grelt, svovlbleat Skjær. Hvad det end skulde have gjældt, kunde Mølleren — trods